

af Loven bemyndigedes dertil, saaledes at Ansvarret i hvert Tilfælde ikke alene lægges paa Læger. Man skal henlede Opmærksomheden paa, at selv om der i disse Tilfælde skal indhentes Attestation fra en af de i § 9 omhandlede Klinikker (jfr. § 2, Stk. 1, Pkt. 1, og Bemærkninger til Forslaget Side 9, Sp. 2), forbliver Ansvarret efter Forslaget dog rent lægeligt (sammenlign ogsaa § 11).

Saafrømt Udvalget ikke kan tilslutte sig Tanken om saaledes *obligatorisk* at overlade den endelige Indikationsstilling i Tilfælde, hvor det drejer sig om et blandet medicinsk-socialt Skøn, til særlige Samfundsorganer, skal Hovedbestyrelsen henstille, at der i hvert Fald gives de indikationsstillende Læger *Mulighed* for, saafrømt de ikke føler sig i Stand til alene at træffe Bestemmelse, da at forelægge Sagen for en juridisk Myndighed (Domstol eller Politimyndighed) til endelig Afgørelse. En saadan Foranstaltnings Gennemførelse vilde ikke udsætte den svangre for Ubehageligheder, der kunde indvirke uheldigt paa hendes Sindstilstand, idet hun personligt stadig kun vilde komme i Berøring med de i Forslagets § 3 nævnte Læger.

Efter Hovedbestyrelsens Mening vilde man ved saadanne Bestemmelser opnaa, at Lægerne — til Befolkningens Bedste — med større Tryghed kan udøve deres Virksomhed over for svangre.

Hovedbestyrelsen har tidligere fremhævet sine Betænkeligheder ved at begrænse *Stedet* for Indledning af Svangerskabsafbrydelse til offentlige Sygehuse m. v. og paapeget de Gener, dette kan medføre saavel for Patienter som for Læger. Man skal i denne Henseende henvise til det Udvalget allerede tilgaaede.

Med disse Bemærkninger skal Hovedbestyrelsen henstille de fremsatte Betragtninger og Forslag til Udvalgets velvillige Overvejelse.

P. H. V.

Schaumburg-Müller,
fg. Formand.

R. Kiær.